

Sierra Simone

GUSTUL PĂCATULUI

Traducere de **Iulia Dromereschi**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

PROLOG

Dați-i stiloul potrivit, și un bărbat poate conduce lumea.

Îi cinstești cu vin și cu cine, le zâmbești cu toți dinții, le strecoți daruri, îi masezi cu laude și complimente bine alese și îi saluți de fiecare dată cu același entuziasm. Joci golf, te duci la balet, faci comparații între costume de patru mii de dolari și ceasuri de zece mii, apoi aplici nonșalant o pârghie – fapte care lovesc sub centură. Dintr-o strângere de mână în alta, construiești ceva nou, strălucitor, din aur.

Iar când se află într-un punct din care nu mai există cale de întoarcere, când privesc în urmă și contemplă ultima șansă de a se retrage, le înmânezi stiloul.

Îl iau în mână. Este solid și rece la atingere, iar ei îi scot capacul și îi admiră penița din aur, gravată, gata să picure promisiuni de bani și putere. Când apasă stiloul pe hârtie, iar cerneala curge, întunecată și proaspătă, ca un soi de sânge cumplit, s-a terminat.

Atunci, lumea este la picioarele tale.

Nu sunt un om bun și nici nu am pretins vreodată că aș fi. Nu cred în bunătate, nici în Dumnezeu, și nici în vreun final fericit pentru care nu am plătit înainte.

Ce zei venerez? Banii. Sexul. Macallan 18.

Există cuvinte care descriu bărbații ca mine: playboy, afemeiat, vânător de fuste.

Fratele meu a fost cândva preot și mă descrie într-un singur cuvânt.

Păcătos.

CAPITOLUL UNU

Frac Armani, pantofi Berluti, ceas Burberry.

Ochi albaștri, păr blond, o gură cam prea lată.

Da, știu că arăt bine când cobor din Audi R8 și mă îndrept spre gala caritabilă pentru spital.

Eu știu, valetul care îmi ia cheile știe, fata care lucrează la bar știe și ea. Îi afișez clasică gropiță Bell când îmi iau paharul de scotch, iar ea roșește. Eu mă întorc spre mulțimea de bunăstare amestecată, sorbindu-mi Macallan-ul și gândindu-mă de unde să încep.

În seara asta este turul meu triumfal.

Mai întâi, am semnat afacerea Keegan în după-amiaza asta: un teanc atrăgător de hârtii care transferă un cvartal abandonat din centru unui dezvoltator din New York. Nu v-ar veni să credeți ce bani învârt oamenii ăștia! Nu vorbim despre sume obișnuite. Vorbim despre bani din *petrol*. Nu doar că va aduce firmei la care lucrez o căruță de bani, dar îmi va întări poziția la Valdman and Associates, la fix pentru ca Valdman să se poată retrage, știind pe cine să numească succesori, să ocupe biroul râvnit de pe colț și să numere arginții.

Apoi, eu am încheiat afacerea, și nu Charles Northcutt – lua-l-ar dracu’ – și mi-ar plăcea să i-o arunc în față diseară. Știu că va fi aici, pentru că nu poate spune „nu” băuturilor gratuite și soțiilor-trofeu plictisite.

În sfârșit, am lucrat până târziu în multe seri, construind afacerea Keegan, iar asta mi-a afectat serios viața sexuală. Ceea ce trebuie să se schimbe. Am câteva numere salvate în telefon, și mai există și clubul exclusivist în care sunt membru, dar în seara asta este *turul meu triumfal*. Merit ceva special. Ceva nou.

Mai arunc o privire prin încăpere: Valdman e într-un colț, cu soția lui, râzând, roșu la față, deși gala abia ce a început. Northcutt pare lipit de el, bineînțeles.

Pupincurist, ca de obicei.

Dar seara îmi aparține, iar de femei superbe nu ducem lipsă, și poate că oi fi eu doar un tip alb, putred de bogat, într-o mare de tipi albi, putred de bogați, însă am un avantaj. Sunt un păcătos cu zâmbet cu gropițe și păr perfect, și știu cum să fac păcatul să fie divin.

Îmi dau scotch-ul peste cap, pun jos paharul și mă arunc în meleu.

O oră mai târziu, cineva mă înghiontește.

— A venit tata. Ca să știi.

Mă întorc și văd un bărbat de vârsta mea care îmi oferă o băutură și o scuză pentru a mă retrage din conversația în curs și pentru a examina încăperea.

Așa este. Tatăl lui Elijah Iverson este vizavi de mine, înconjurat de grupul obișnuit de mega-donatori pentru spital și de lipitori sociale. Doctorul Iverson este medicul-șef al centrului oncologic afiliat și o figură omniprezentă la acest gen de evenimente, așa că nu ar trebui să mă surprindă că se află aici, dar pielea mi se strânge, deloc confortabil, și simt perle de căldură alunecându-mi pe ceafă. Închid ochii și, pentru o clipă, aud zgomotul vaselor și vocea ridicată a tatei. O aud pe mama lui Elijah, murmurând rugătoare. Încă simt mirosul florilor albe, emotive, de înmormântare, pentru funeralii care nu ar fi trebuit să fie necesare.

Deschid ochii și văd zâmbetul melancolic al lui Elijah. Era și el acolo, atunci, în ziua în care familiile noastre au trecut de la o apropiere intimă la altceva, ceva rece și distant. Elijah și cu mine am rămas apropiați – ne aduseseră împreună „Testoasele ninja adolescente”,

în grădiniță, iar o asemenea legătură este pe viață – dar familiile noastre s-au îndepărtat, de parcă nici nu ar fi existat cele două decenii de grătare, seri de Pictionary, supravegheat copiii, petreceri în pijama și jocuri de cărți până târziu în noapte, în care ploua cu vin pentru adulți și gustările din abundență puteau fi duse, pe furiș, în dormitorul copiilor.

— E în regulă, spun – doar pe jumătate minciună, pentru că, deși doctorul Iverson îmi amintește de ziua aceea, de golul cumplit pe care moartea surorii mele l-a căscat în viața mea, suntem mereu politicoși când ne vedem, și ne vedem destul de des, într-un oraș mic ca acesta. Gala arată minunat, adaug, mai ales dornic să schimb subiectul. Schisma Iverson-Bell este o rană veche, iar Elijah are deja parte de suficientă presiune. Este primul lui eveniment major în calitate de coordonator la Centrul Kauffman, după ce a părăsit muzeul de artă unde a început să lucreze, și știu că își dorește să iasă totul bine. Iar faptul că este singurul eveniment al anului la care participă tatăl lui și colegii acestuia... știu că ridurile de stres și extenuare de pe fruntea și din jurul gurii lui nu sunt doar imaginația mea.

Încuviințează vag, cu ochii de culoarea whisky-ului scanând încăperea. Cu privirea aceea eficientă și maxilarul încheștat, este copia fidelă a tatălui său: înalt și chipeș, deși, dacă doctorul Iverson se încruntă mereu, Elijah a fost mereu făcut din zâmbete și hohote.

— Totul pare să meargă bine, deocamdată, spune el, încă evaluând. Doar că nu îmi găsesc partenera.

— Ai partener? întreb.

— *Parteneră*, spune el, rânjind, apoi îmi râde în față, pentru că Elijah nu a mai avut o *parteneră* de când a terminat facultatea. Glumesc, Sean. De fapt...

O femeie agitată, într-o uniformă de catering, se apropie de Elijah, fluturând o schemă a locurilor și întrerupând orice avea el de gând să spună. După

un dialog șoptit și un la naiba pe care-l strecoară Elijah printre dinți, îmi face din mână în chip de scuze și aleargă să stingă ce foc s-o fi aprins în culisele galei, lăsându-mă singur cu paharul. Mă uit la doctorul Iverson, care se uită și el la mine. Îmi face un semn din cap și îi răspund, și nu îmi scapă compasiunea rece din expresia lui.

Știu precis pentru ce este compasiunea rece, și undeva în piept mi se strânge un șurub.

Adună-te și treci înapoi la turul tău triumfal, Bell.

Doar că nu mai am chef de el. Mai degrabă m-aș bucura de scotch și de aer proaspăt, și chiar dacă un perete masiv, din sticlă, dă spre luminile strălucitoare ale orașului, mă simt claustrofobic și neliniștit, iar melodia entuziastă a sextetului de corzi din colț mi se pare prea tare, și se răspândește ca un gaz, umplând fiecare alcov și balcon. Îmi croiesc drum spre ușa terasei, aproape orbește, disperat, și vreau doar să

ies

ies

ies.

Aerul nopții mă îneacă într-o liniște bruscă și răcoroasă, iar eu inspir adânc. Iar și iar, până când pulsul îmi încetinește până la valoarea normală și șurubul din pieptul meu slăbește. Creierul meu nu mai e doar un amestec juxtapus de vase și flori, de imagini vechi de 14 ani și imagini de săptămâna trecută.

Aș vrea să fie doar amintirea morții lui Lizzy. Aș vrea să nu existe niciun motiv pentru ca tatăl lui Elijah să se uite la mine cu milă. Aș vrea să existe un duș, o întâlnire, un futai cu o femeie superbă fără să am telefonul la îndemână, cu soneria pornită, în caz de urgență. Aș vrea să fiu doar fericit pentru că am încheiat afacerea Keegan, pentru că am sume obscene de bani și un apartament nou-nouț, un trup mișto, un penis și mai mișto, și un păr *de impact*.

Dar se pare că există lucruri pe care banii și părul superb nu le pot rezolva.

Surpriză.

Îmi beau scotch-ul rămas, las paharul pe o masă cu picior înalt și mă aventurez pe terasa acoperită cu iarbă. În fața mea, orașul urcă un deal, învăluit în lumini blânde; în spatele meu se află perdeaua ascetică de sticlă și oțel care îmi marchează regatul. Aici trăiesc, muncesc și mă joc. Aerul este plin de muzica vărată a cicadelor și de zgomote din trafic, iar eu îmi doresc, pentru o nenorocită de clipă, să îmi pot aminti cum era să pot asculta sunetele astea în pace. Cum era să privesc luminile fără să îmi amintesc neoanele din spital, bâzâitul monitoarelor sau mirosul de strugurel.

Terasa pare destul de pustie, deși e încă devreme, iar eu sunt convins că toată crema societății va râde și se va împletici încoace, imediat ce se iau farfuriile pentru desert. Oricare ar fi motivul, mă bucur de momentul de singurătate, înainte să mă îndrept înapoi spre turul meu triumfal, și mai trag în piept o ultimă gură de aer cu miros de iarbă, înainte să intru. Atunci, o văd.

De fapt, văd întâi rochia: o scânteiere de mătase roșie, înfiorată, un tiv care dansează în brațele brizei. Îmi pare o capă roșie fluturată în fața unui taur; în câteva secunde, redevin Sean Bell, cu tur triumfal cu tot, și schimb direcția, urmând scânteierea seducătoare a mătăsii roșii până când găsesc femeia căreia îi aparține.

Ea privește în direcția opusă sticlei și amalgamului de oameni bogați de dincolo de ea, sprijinindu-se de unul dintre cablurile masive care ancorează vârful clădirii de terasă. Briza se joacă în mătasea care-i îmbrățișează trupul, înfoindu-i partea de jos a fustei și trasând contururile ademenitoare ale taliei și soldurilor ei. Luminile orașului i se reflectă pe pielea maronie a brațelor și spatelui expuse. Urmăresc din priviri curbura spinării sale, până acolo unde rochia i se mulează pe fund, și înapoi sus, spre aripile delicate ale omoplaților ei, intersectate de bretele roșii, fine.

Se întoarce când îmi aude pașii. Aproape că mă opresc, pentru că nu e doar frumoasă, ci e și tânără. Nu la

limita legii, dar pare studentă. Cu siguranță prea tânără pentru un tip de 36 de ani.

Și totuși, nu mă pot opri. Îmi aleg un punct în care să mă sprijin de cablul gros de ancorare de lângă ea și îmi vâr mâinile în buzunare, iar, când o privesc, chipurile noastre sunt luminate de auriul care se revarsă dinspre gală.

Ochii i se măresc când mă privește, iar buzele i se despart ușor, de parcă ar fi șocată de fața mea, de parcă nu i-ar veni să creadă ce vede. Dar renunț repede la idee. Mai degrabă nu îi vine să creadă cât de superb e părul meu.

Doar dacă nu cumva am mâncare pe față... sau ceva asemănător? Îmi trec o mână peste gură, pe furis, să mă asigur, iar ochii ei urmăresc mișcarea cu o lăcomie care îmi aprinde un foc mocnit în vintre.

În lumina potrivită, îi văd bine fața, în sfârșit. Nu e doar frumoasă. Este incredibilă, uluitoare. Are genul de frumusețe care inspiră cântece, tablouri, iscă războaie. Chipul ei este un oval delicat, compus din pomeți înalți și ochi mari, căprui, un nas ușor cârn, cu un piercing care scânteiază într-o parte, și o gură de la care nu îmi pot lua ochii. Buza ei inferioară este mai mică decât cea superioară, și pare că se bosumflă extrem de atrăgător. Portretul este încadrat de o clăie de bucle mărunte.

Iisuse. Frumoasă. Ce cuvânt stupid – doar o umbră vagă a realității. Torturile și aranjamentele de pernuțe sunt *frumoase*. Femeia asta e cu totul altceva. Ceva care mă face să clilesc și să privesc în altă direcție, pentru o clipă, pentru că să o privesc pe ea îmi trezește ceva în gât și în piept. Să o privesc mă face să simt că mâna mea se află pe un voal care ascunde un mister plin de putere. Așa mă simțeam când priveam ferestrele cu vitralii ale bisericii mele.

Așa simțeam față de Dumnezeu.

Faptul că mă gândesc la biserică și la Dumnezeu îmi înghețe în coaste țepușa obișnuită a iritării și mă obligă să îmi revin. Sunt convins că femeia crede că oi fi vreun lunatic, din felul în care m-am apropiat de ea fără ca măcar

să păstrez contactul vizual. *Capul la joc, Sean*, îmi spun. *Tur triumfal, tur triumfal*.

— Ce noapte plăcută, încep.

Întoarce capul mai mult, iar capetele buclelor îi sărută umerii goi, și dintr-odată tot ce vreau să fac este să îi sărut și eu, să îi dau la o parte buclele și să îi sărut clavicula până începe să tremure.

— Așa e, îmi răspunde, într-un târziu. Doamne, vocea ei. Este dulce și înaltă, cu o urmă vagă de răgușeală în colțul cuvintelor.

Fac un semn din cap spre petrecere.

— Doctor sau donator? întreb, încercând să îmi croiesc drum spre întrebarea reală: *Ai venit neînsoțită?*

Ochii ei se măresc iar, și îmi dau seama că vorbele mele au surprins-o, deși nu pricep de ce. Pare o întrebare suficient de normală. Are o scânteie de neînțeles în priviri, înainte să o înăbușe.

— Nici, nici, răspunde, și acum știu că nu îmi imaginez precauția din vocea ei.

La naiba. Nu vreau să o sperii, dar nu știu nici dacă e cu mult mai bine ce *vreau*. E atât de tânără, prea tânără să o invit la mine, prea tânără să o trag după mine într-un balcon tainic, unde să cad în genunchi și să aflu ce gust are...

Doamne, ar trebui să plec. Să rămân la meniul meu obișnuit de influencere și stripteuze. Dar, chiar dacă mă pregătesc s-o fac, nu îmi pot convinge corpul să se îndepărteze.

Ochii ăștia cu luciri arămii și gura asta provocatoare!

Nu facem nimic rău dacă doar vorbim, nu?

Cât mă gândesc la toate astea, își îndreaptă umerii, își ridică bărbia și pare să fi ajuns la o decizie.

— Dar tu? întreabă ea. Doctor sau donator?

— Donator, răspund, cu un zâmbet. De fapt, firma mea este.

Încuviințează, de parcă ar fi știut deja răspunsul – presupun că așa și este. Majoritatea doctorilor au un costum decent în dulap, dar, să fim sinceri, nu sunt tocmai celebri pentru stilul lor. Iar eu sunt chintesența stilului, în seara asta. Îmi potrivesc papionul, ca să îmi vadă sclipirea ceasului și a butonilor.

Spre surprinderea mea, chicotește.

Îngheț, dintr-odată temându-mă iar că am resturi de mâncare pe față.

— Ce este?

— Cumva... Chicotește atât de tare, încât îi este greu să formeze cuvintele. Te lauzi?

— *Nicidecum*, spun, indignat. Eu sunt Sean Bell, iar Sean Bell nu se laudă.

Mâna îi acoperă din nou gura – degete lungi și subțiri, cu unghii vopsite auriu.

— Ba te lauzi, mă acuză, printre degete. Zâmbetul ei e atât de larg, că i-l intuiesc în jurul mâinii, și vreau să o ling de sus până jos și să ridic privirea ca să văd zâmbetul acela când o sărut între picioare.

— Să știi că femeile nu râd de mine așa, de obicei, spun, cu o voce jignită, deși zâmbesc și eu. De obicei, sunt foarte impresionate de lauda mea.

— Sunt foarte impresionată, spune ea, cu falsă sinceritate, încercând să își schimbe expresia într-una de respect, dar nu reușește, și nu face decât să râdă și mai tare. Superimpresionată.

— Suficient de impresionată ca să îmi permiți să îți aduc ceva de băut? întreb. Face parte din scenariu – un răspuns izvorât din ani de practică, și doar după ce spun asta îmi amintesc că nici măcar nu știu dacă are vârsta legală. *Poți să bei?*

Zâmbetul îi alunecă nițel, iar ea își plasează o mână în șold, unde mângâie mătase cu mișcări abstracte.

– Am împlinit 21 de ani săptămâna trecută.

Cum era regula aceea? Jumătate din vârsta mea, plus șapte?

La naiba, este mult prea tânără pentru mine!

– Deci poți să bei, spun eu, dar eu sunt prea în vârstă să îți aduc ceva de băut. Aici e buba.

Ea ridică o sprânceană, iar vocea ei mă tachinează:

– Păi, chiar ești bătrân.

– Hei!

Din nou zâmbetul acela. Doamne. Aș putea privi gura asta topindu-se dintr-o nutriță scrupuloasă într-un zâmbet imens și înapoi, pentru tot restul vieții.

– Orice, numai nu vin, spune ea, încă zâmbind. Te rog.

– OK, spun eu, întorcându-i zâmbetul. Rânjesc ca un puști care tocmai a fost invitat pentru prima oară la dans, în gimnaziu. Ce se întâmplă cu mine? O tânără frumoasă, de 21 de ani, și turul meu triumfal s-a transformat într-o plimbare pe un teritoriu complet nou și fascinant. Iar eu numai începător nu sunt.

Și totuși, inima îmi bate cu putere, iar penisul îmi întinde materialul pantalonilor, în timp ce mă duc să îi iau o băutură. Chiar dacă e prea tânără. Chiar dacă nu o cunosc. Chiar dacă a râs de mine.

De fapt, îmi cam place că a râs de mine. De obicei, sunt luat foarte în serios, și în pat, și în afara lui, și mă surprinde cât de bine mă simt fiindcă trebuie să depun eforturi pentru admirația acestei fete.

Asta este, decid. Asta vreau: să o cuceresc, măcar nițel. Poate ar fi greșit să o iau cu mine acasă, dacă pot să o fac să plece în seara asta *dorindu-și* să o fi luat acasă – ar fi suficient. Cât să zgândăr mâncărimea.

Îi iau un gin tonic de la bar și îl rog pe barman să nu fie prea generos cu ginul, și îmi comand încă un scotch. Mă întorc pe terasă, ușurat să văd că e încă acolo, privind gânditoare luminile orașului, cu brațele la piept.

— Ți-e frig? întreb, pregătit să o acopăr cu jacheta costumului. Ea mă refuză.

— Sunt bine. Ia o gură de gin și se strâmbă. Au pus și gin în ăsta?

— Ești tânără, spun eu, ușor în defensivă. Ai toleranța scăzută.

— Ești la fel de protector cu toate femeile? mă întrebă. Sau sunt eu specială?

— Cu siguranță ești specială. Rostesc replica plin de tot șarmul și panașul adunate ani la rând, aruncând și gropița în joc, să fie. Râde.

Din nou.

Oftez.

— Chiar nu am nicio șansă?

— Cu ce?

Sorb din scotch și îi ofer cea mai bună privire de cățeluș din arsenal.

— Să te fac să mă placi.

Ea soarbe din pahar, ca să-și ascundă zâmbetul.

— Cred că îmi placi. Dar nu trebuie să faci pe șarmantul cu mine.

— OK. Atunci, ce funcționează?

Se gândește o clipă, iar briza i se joacă în păr, făcându-i buclele să danseze. Senzația aceea ciudată îmi pătrunde din nou pieptul, de parcă jocul vântului prin părul ei ar fi un soi de vrajă care îmi amintește de vitralii și murmur de rugăciune.

— Îmi place sinceritatea, decide ea. Încearcă să fii tipul sincer.

— Hm, mă gândesc, lovind paharul cu degetul. Tipul sincer. Nu știu dacă e o idee bună.

— E singurul lucru care merge la mine, mă avertizează, cu un zâmbet șotios în colțul buzelor. Am nevoie de sinceritate completă.

— Știi ce? Sunt sincer cu tine dacă ești și tu sinceră cu mine.

Îmi întinde o mână.

— S-a făcut.

Îi iau mâna. E caldă și moale. Îmi las degetele să îi mângâie punctul în care îi simt pulsul, la încheietură, și mă bucur să văd că se cutremură ușor.

— Tu primul, spune ea, retrăgându-și mâna. Mijește ochii spre mine. Să nu trișezi.

— Eu, să trișez?! Îmi duc mâna la inimă, parcă tulburat de acuzația ei, deși mă distrez de minune. Nu aș putea.

— Bine. Pentru că funcționează doar dacă ești cu adevărat sincer. Nu te folosi de asta ca de o scuză să îmi livrezi vreo replică despre cât sunt de frumoasă și cât de mult ți-ai dori să mă cunoști mai bine.

Cu mâna încă la piept, îmi plec capul, pretinzându-mă înfrânt.

— M-ai prins. Pentru că exact asta plănuiam să spun – și nu ar fi însemnat să trișez. Lucrurile acelea sunt și ele adevărate, adaug, ridicându-mi privirea spre ea.

Ea dă din mână, nerăbdătoare, și ridică din nou o sprânceană.

— Spune ceva pe care nu l-ai spune oricărei fete pe care ți-ai dori să o ai.

— Bine, spun eu, și îmi las jos paharul. Cred că nu ești doar frumoasă. Cred că ești superbă, și deloc impresionată de mine, ceea ce mă face să vreau să mă strădui din greu să te impresionez. Vreau să te impresionez cu gura... Fac un

pas spre ea, cu mâinile în buzunare, ca ea să vadă că nu o voi atinge. Cu degetele...

Încă un pas în față, iar ea ridică fruntea, să mă vadă mai bine. Are buzele depărtate și ochii mari, clipind. Văd locul vulnerabil în care i se zbate pulsul, la gât, și felul în care i se ridică și îi coboară pieptul. Văd cum i se întăresc sfârcurile prin rochia de mătase.

— ...și cu fiecare parte a corpului meu.

Acum suntem atât de aproape, încât pantofii mei îi ating tivul rochiei, iar eu păstrez distanța. Nu ating, nu insist – doar vorbesc, iar între noi scânteiază descărcări electrice.

— Și chiar vreau să te cunosc mai bine. Vreau să știu dacă strigi sau dacă gemi când ai orgasm, dacă îmi preferi gura sau mâna, dacă îți place adânc și lent, sau repede și dur.

Ea înghite în sec, în timp ce ochii ei îi caută pe ai mei.

— Acum, îți văd V-ul dintre coapse pe sub rochie, și tot ce vreau este să-mi lipesc penisul de el. Vreau să văd dacă ești destul de sensibilă ca să te excit prin mătase, dacă te pot linge prin material. Îmi cobor glasul. Vreau să te gust. Vreau atât de mult, că mi s-a întărit doar gândindu-mă la asta. Vreau să văd cum ți se desparte păsărica în timp ce îți dau labiile la o parte, vreau să știu dacă ți se întărește clitorisul când îl sug. Vreau să simți cum mi se lipește nasul de tine, când te ling din față... și din spate.

Ochii ei sunt imenși, ca niște inele maroniu-arămii în jurul unor lacuri masive de negru.

— Poți... poți face asta?

Amuzat, înclin capul.

— Ce să fac?

Își foiește ușor picioarele și privește în jos.

— Păi, partea cu linsul. Din spate.

Doamne. E tânără, dar cu siguranță nu chiar atât de tânără? La 21 de ani, ar fi trebuit să găsească deja măcar un băiat bun la pat. Și ce spune asta despre mine – că brusca revelație a inocenței sale este *atât* de excitantă? Că nu știe... că aș putea fi primul care să-i arate... penisul îmi împinge fermoarul, parcă gata să rupă cusăturile, iar pielea mea e fierbinte și întinsă. Limba mea își dorește cu disperare locul ei secret, satinat, gustul ei ascuns. Mi-o trec peste dinți, dorindu-mi o senzație care să calmeze furtuna dinăuntru meu.

Ea îmi privește gura, fascinată. O privesc privindu-mă.

– Da, spun eu, răgușit. Da, pot.

– Păi, spune ea, și chiar și în lumina slabă întrevăd nuanța rozalie care îi înflorește sub tonurile calde ale pielii. Nu știam.

Îți pot arăta, vreau să spun. Lasă-mă să te duc într-un balcon pustiu. Lasă-mă să-ți arăt cum să te sprijini de balustradă și cum să-mi prezinți fundul. Lasă-mă să-ți arăt cum își folosește gura un bărbat pentru a satisface o femeie de la spate.

Dar nu spun asta. Cobor privirea puțin, suficient cât să îi fac buzele să se depărteze și mai mult, și murmur:

– E rândul tău.

Nuanțele rozalii sunt și mai pronunțate, întinzându-i-se pe piele de-a lungul claviculei și pe gât.

– Rândul meu? întreabă, respirând greu.

– Să fii sinceră. Îți amintești?

– Ah, expiră ea, clipind. Da. Sinceră.

– Nu trișa, îi amintesc. Eu am fost sincer cu tine.

– Da, spune ea, încuviințând, cu ochii la gura mea. Ai fost sincer cu mine.

O las un minut, deși tot ce vreau este să o lipesc de cablu și să îmi frec erecția de trupul ei îmbrăcat în mătase. Tot ce îmi doresc este să îmi îngrop fața în scobitura

umărului ei, să îi sărut pielea sensibilă, în timp ce îi ridic fusta și îi cuprind căldura în palmă.

— OK. Sinceritate. Inspiră adânc și se uită la mine. Vreau să mă săruți.

— Acum?

— Acum, confirmă ea. Are o urmă de bravadă în voce, și nu îmi place. Sunt aproape gata să cad în genunchi și să o implor să mă lase să îi văd păsărica, dar partea mea mai bună vrea ca ea să fie complet pregătită și sigură. Nu vreau să se prefacă îndrăzneță ca să fie sărutată; nu vreau să aibă deloc nevoie de curaj. Îi iau băutura din mâini și o așez lângă paharul meu, apoi îi întind mâna.

Ea pare confuză.

— Nu ai de gând să mă săruți? Am crezut că, după ce mi-ai spus...

— Vreau foarte mult să te sărut. Dar *acum* poate ține exact cât ne dorim, nu? Poate că înseamnă în următoarele zece minute, poate peste douăzeci. Dar nu vreau să îl grăbesc. Dacă e singurul sărut pe care îl voi primi de la tine, pentru tot restul vieții? Vreau să mă bucur de el. Să îl savurez.

— Să îl savurezi, repetă ea. Apoi încuviințează, relaxându-se. Îmi place.

Mă ia de mână, iar eu o conduc mai departe, pe terasă, unde a fost montat un cort cu ring de dans, care așteaptă invitații să vină pentru băuturile și dansul de după cină. Acum, este pustiu; un singur angajat duce de colo-colo pahare de șampanie și o boxă din care se revarsă muzica sextetului din lobby.

— Ce spui de un dans, mai întâi? o întreb.

Privește în jur, și o parte din încrederea anterioară i se strecoară pe chip.

— Ești sigur că te pricepi, cât de cât?

— Sunt un dansator excelent, spun, jignit. Sunt, probabil, cel mai bun din lume.